

Prošle smo godine postali roditelji. Nakon osam godina čekanja, 12 neuspjelih pokušaja medicinski potpomognute oplodnje, otvaranja desetaka plavih kuverta iz centara za socijalnu skrb s odbijenica- ma za posvojenje djeteta, pronašli smo Ivana i postali obitelj.

Još dok smo roditeljstvo samo planirali, supruga i ja smo željeli uz biološko dijete jedno i posvojiti. Našem matičnom centru za socijalnu skrb 2003. smo predali zahtjev za posvojenje. Ja sam tada imala 28, a supruga 30 godina. Željeli smo zdravo dijete u dobi do tri godine.

Na naše iznenađenje, ubrzo su nas nazvali. Imali su za nas bebu staru samo par mjeseci! Držala sam tu bebu u naručju... Međutim, nisam znala - jer nam to nitko izravno nije rekao! - da je to teško bolesno dijete, od majke ovisnice o drogama, s urođenom srčanom manom. Dijete nije dočekalo posvojenje, preminulo je prije toga. Supruga i ja smo ostali šokirani, devastirani. Pitali smo se: kako je moguće da su nam ponudili dijete za koje

PRICA 2 SNJEŽANA I MARIO

Ponudili su nam tromjesečnu bebu. Umrula je prije završetka posvojenja, da nismo znali da ima srčanu manu!

znaju da ima male šanse za život, a da nam to direktno nisu rekli?

Istodobno, supruga i ja smo pokušavali imati vlastito dijete, no nije išlo. Ne moram ni govoriti koliko su ti postupci bili bolni, na svaki način. To znaju samo one žene koje su to prošle. Nakon 12. postupka odlučili smo da više nećemo pokušavati. Da nas naše dijete čeka negdje drugdje.

Angažirali smo se oko davno predanog zahtjeva za posvajanje. Nismo doista znali razmjere bitke s birokracijom u koju smo se upu- stili. A bila je tu i bitka s oko-

linom. Teško smo se nosili s pitanjima okoline "Pa zašto?" - nekim ljudima posvajanje je još tabu tema.

Naš zahtjev bio je predan centru prije puno godina te smo cijelu proceduru dobivanja statusa posvojitelja trebali ponoviti.

Prvo smo ponovili psihološka testiranja te razgovor s psihologom i socijalnom radnicom koji su obavili posjet našem domu. Servirali smo im svoj život na pladnju: imovinsko stanje, detaljan opis posla koji obavljamo, kako provodi- mo slobodno vrijeme, s kim

se družimo, kakav je stav okoline prema posvajanju, kakvi su odnosi u obitelji (užoj i široj)... Nedugo potom dobili smo rješenje da smo sposobni za posvojenje. I tu tek počinje naša bitka. Budući da centri za socijalnu skrb nisu međusobno umreženi, za- molbu za posvojenje poslali smo svim centrima za socijalnu skrb u državi, njih više od 80. Pošaljete li molbu samo jednom centru, nećete uspjeti posvojiti dijete sve dok taj centar ne bude nadležan za određeno dijete dano na posvajanje. I to samo ako taj centar procijeni da ste baš vi najbolji par. Najgore je tek

slijedilo. Počele su nam stizati plave kuverte. Deseci njih. Od milja ih zovem "odbijeni- ce". Naš poštanski sandučić godinama se punio tim plavim kuvertama. Ponekad su nam nudili djecu s posebnim potrebama ili djecu starije školske dobi, na što mi, zbog svojih godina, ni- smo bili spremni pristati.

Mnogi bračni parovi tu psihički pu- knu i odustanu, što se i nama gotovo dogodi- lo. Supruga i ja počeli smo sva- kodnevno zvati centar po centar, doslovce ih proganjati. Shvatili smo da je proces posvajanja u Hrvatskoj kao kad tražite posao - traži ma- ksimalan angažman i bespoštedno obijanje vrata.

Nije nam bilo jasno zašto mi čekamo osam godina.

Upornost se isplatila. Jednog dana zazvonio je i naš telefon. "Imamo jednog dječaka i voljeli bismo da ga upoznate", rekli su nam. Bili smo jedan od nekoliko parova koje je posebna komisija, sastavljena od socijalne radnice, psihologa i još nekoli- ko djelatnika centra za socijalni rad, odabrala za razgo- vor. Među nama će odabrati

12 PUTA OTIŠLA SAM NA UMJETNU OPLODNJU. 8 SMO GODINA ČEKALI DRUGO POSVOJENJE

onaj najbolji za dječaka. I odabrali su nas! Nas, savršene roditelje za dječaka kojeg smo tek trebali upoznati. Ivan je naše dijete. Naš sin. Preselio se u naš dom i živimo kao prava obitelj, sa svim radostima i obvezama koje nosi roditeljstvo.

Naša zakonska obveza je reći Ivanu najkasnije do nje- gove sedme godine života da je posvojen. Ako bude želio, kada bude punoljetan, ima pravo putem centra za socijalnu skrb saznati tko su mu biološki roditelji. To su nje- gova prava koja ćemo mi poštovati. Jer ja znam da sam ja njegova mama, ona koja je u nemogućnosti vla- stite trudnoće posvojila dije- te i osjeća ga kao dio sebe.

PRICA 3 ANA I LUKA

Prvo su nas upoznali s djetetom, a onda rekli da ga ne možemo uzeti. Posvojili smo ga preko veze

ILUSTRACIJA/THINKSTOCK

Nismo očekivali da će biti lako. Ni brzo. Slušali smo priču ti- pa "ništa bez veze ili bezlove". Ali kako nekome ponuditi no- vac u zamjenu za dijete? Ko- me? I koliko?!? Pa nam je pre- ostalo raditi na onome što ovisi o nama: osmišljavanju molbe koja će biti drukčija od stotina drugih i preispitiva- nju samih sebe dokoje se mje- re možemo/zelimo udaljiti od opće poželjnog stereotipa "malo, bijelo, zdravo dijete".

Dosta smo se brzo složili oko predškolske dobi dje- ta. Zaključili smo da nam ni porijeklo ne igra ulogu. Odlu- čili smo biti otvoreni i za po- svojenje djeteta s posebnim potrebama. Nekoliko mje- seci nakon početka postupka dobili smo poziv jednog cen- tra za razgovor oko dječaka predškolske dobi. Dugo smo vremena proveli s njima u razgovoru. Kad smo se za ne- koliko dana čuli rekli su nam: "Zaključili smo da va- ma treba beba. Trenutno imamo jednu bebu u postu- pku rješavanja papira pa ako ste spremni čekati..."

Nevjerica, sreća, strah, oduševljenje, briga i panika izmjenjivali su se svakodne- vno iz sata u sat dok napo- kon nije došao dan kada smo se zaputili u dom, prvi put posjetiti dijete za koje smo se nadali da bi mogao biti naš sin. Došli smo, vidjeli ga i odmah smo znali. Oboje smo osjetili neki mir, kao da nam nešto govori "sad je napokon sve onako kako je oduvijek trebalo biti". Pitali su nas kad ga možemo odvesti sa so- bom "na privikavanje" i re-

kli smo sutra, čim nabavimo autosjedalicu. Još i dandanas se pitamo bi li sve bilo dru- kčije da smo ga, bez obzira na autosjedalicu, isti dan odveli doma. Jer, ne sluteći ništa, drugi smo se dan vratili u dom, sinu obukli novu odje- ću i čekali da stigne dopušte- nje da ga vodimo kući. Nikad nećemo zaboraviti izraz lica socijalne radnice nakon što je ušla u sobu i rekla: "Meni je jako žao, ali ne možete ga voditi sa sobom. Nešto se za- kompliciralo u centru, ne mogu nam poslati dopušte- nje... možda najbolje da se čujete s njima pa da vam objasne".

Nekoliko minuta bili smo u šoku. A onda je krenulo mara- tonsko telefoniranje koje je u idućih nekoliko tjedana po- stalo naša svakodnevica. U Centru su nam rekli da im je zbog promjene prebivališta bioloških roditelja naloženo da slučaj prosljede u drugi grad. Razgovarali su s pravni- com iz drugog centra moleći je da završi slučaj kako je i za- počeo, no ona im je odgovori-

PROŠLI SMO DRAMU SAMO ZATO ŠTO SU 'BIOLOŠKI RODITELJI PROMIJENILI PREBIVALIŠTE'

la da taj centar ima svoju slo- bodu odabira posvojitelja.

Svi su skrupuli nestali, po- čeli smo se boriti svim sred- stvima. Bez srama tražili smo saveznike gdje god smo stigli i pričali svoju priču po- znatim i nepoznatim ljudi- ma koje smo molili za po- moć. U nekoliko je dana kod ravnatelja drugog centra za nas lobiralo nekoliko ljudi - nismo pitali čija je interven- cija bila presudna. I onda, dva tjedna kasnije, opet po- ziv. Obavještavaju nas iz "drugog centra" da je netko pogriješio kad je slučaj pro- slijedio njima jer više nije va-žno prebivalište bioloških ro- ditelja već djeteta. A ono je u trećem gradu!!!!

Već vidimo poznati obrazac - prosljeđi- vanje slučaja u treći centar, traženje veze... i pita- mo se jesu li baš svi ljudi uple- teni u ovaj slučaj nesposobni za obavljanje svog posla ili za ove šarade stoji netko tko s našim sinom ima neke druge planove... Odlučujemo otići u treći centar i zamoliti za sa- stanak s ravnateljicom. Ona je puna sućuti, želi nam po- moći - naziva drugi centar i uvjerava ih da bi oni trebali završiti slučaj. Čekamo. A on- da preokret. Zovu iz prvog centra i kažu da su od Mini- starstva dobili nalog da ipak oni riješe slučaj - u našu ko- rist. Partijedana kasnije odve- li smo našeg sina doma. On nam je cijeli svijet. Zato je bi- lo važno ispričati ovu priču, pokazati tragove koje apsurd sustava mogu ostaviti na dje- ci i roditeljima.

CineStar
CINEMAS

UŽIVAJTE U FILMU I KOKICAMA!
KINA S PET ZVEZDICA www.blitz-cinestar.hr

Like [facebook.com/CineStarMultiplexi](https://www.facebook.com/CineStarMultiplexi)

Mjesec ljubavi

u multiplexima CineStar od 26.1. do 29.2.2012. www.blitz-cinestar.hr potražite nas i na [facebook.com/CineStarMultiplexi](https://www.facebook.com/CineStarMultiplexi)

ONE FINEY KATHERINE HEALEY SVE ZA LOVU 26.01.

RACHEL WATSON CHANNING TATUM ZAVJETI LJUBAVI 09.02.

OSJETILA LJUBAVI 16.02.

ŠPIJUN ŠPIJUNA NEKA BOLJI POBIJEDI 23.02.